PARENTI SUO OPTIMO,
VIRO OLIM
SANCTITATE MUNERIS, DOCTRINA ET INNOCENTIA MORUM VENERABILI,
DOMINO

PETRO IAENICHIO,

PASTORI PRIMARIO ET SENIORI FURSTENBERGAE IN LUSATIA INFERIORI BENE MERITO,
CUM,
EXHAUSTIS LABORE ET AETATE VIRIBUS, PAULATIM DEFECISSET,
PLACIDAQUE SOPITUS MORTE
d. V. NOVEMBRIS, A. CIↃIↃCIIC
AD BEATAS COELITUM SEDES
TRANSIISSET,
EXTREMUM PIETATIS OFFICIUM, QUA POTEST RATIONE, PERSOLVIT
FILIUS,

M. PETRUS IAENICHIUS,
GYM. THOR. RECT. ET P.P.

ME miſerum! Cum illo prae ſentiſſimae mortis metu, quem contagii ingruentis acerbitas iniecerat nobis, levari quodammodo videremur, &, debilitati communi antea calamitate vires paulatim colligeremus, tum primum, apertis itineribus, nuntium a cognatis meis animum a ſpe melioris fati ad domeſticum eumq; graviſſimum luctum traducit. Eius enim mihi deflenda mors eſt, (ſi parens defleri ſatis poteſt) cuius beneficio aetatem egi. Siquidem me tenerrimo ſemper complexus eſt amore, tantaq; cura meae proſpexit ſaluti, quanta ſolet Parens vel diligentiſſimus virtutisq; amans & omnis doctrinae. Quo itaq; iucundior ipſius in me affectus ac providentiae recordatio, hoc graviori doloris ſenſu animus tangitur, cum iacturam accuratius apud me perpendo. Neque familia tantum orbata præſidio & ornamento, ſed videor mihi videre eos non leviori quoq; affici luctu, quos diviniori Beatus inſtruebat doctrina. His, quanta poterat contentione, praeibat pietate eximia, innocentia & emendatae vitae exemplo. Quare, aut conſilii inopes, aut quadam vexati anguſtia non ſecus eum ac Patrem, ſpe fiduciaque auxilii, compellabant. Nemini gravis ac moleſtus, nec quenquam, niſi depravatae hominem vitae, corrigendi forſitan crebritate, offendebat. Tanto enim longius abeſſe ab ſe volebat difficultatem morum, quanto divus Paullus in ſacerdote impenſius requirit lenitatem & promptitudinem iuvandi. Non parum eum exercuit laborum multitudo, nec moleſtiis vitae caruit, quibus abundat reſpublica, myſteriorum religione divinitus conſtituta. Hanc cum ingrederetur, non exiguum ipſi onus incubuit, praeſertim, quando eum, efflagitante id a filio pietate, Parenti, affecta aetate & viribus infirmis Seni, operam navare oporteret. Non fregit conſtantiam labor, nec animi robur minuit difficultas, nec ab agendi ſtudio eum revocavit. Quin potius aſſiduitate taedia arcuit, & rectis vitae ſtudiis dolores lenivit. Impetus calamitatum, quae incidebant, ſumpto fidei ſcuto, ſuſtinuit fortiter, &, arctiſſima cognatione cum Deo coniunctus, in omnibus periculis valuit. Ita ſingulari induſtria elaboravit, ut fidem & pietatem ſanctiſſimo Numini, amicis conſtantiam comprobaret, omnibus dexteritatem. In filiis praecipue educandis, quam ſolicitam

citam

citam adhibuerit curam, ipſi intelligimus nos, qui illius perfruimur ſolertiae uberrimo fructu. Quoties compellatus, cum e re eſſe ſentiebat, prompte prudenterq; elargiebatur ſumptus, non fatigatus multum, impendebat mature, ne ullo modo obſiſteret fortunae, aut rationes negligere videretur filiorum. Sic coniunctos ſibi naſcendi ſorte, edito liberali amoris documento, reddidit obſequentiores. Reſpondit optatis eius fortuna, nactus aliqua ex parte, in quo acquieſceret ingraveſcens aetas, cum filium in ſacerdotio haberet & adiutorem, nunc ſucceſſorem. Non hic animus eſt laudes recenſere eius, quod nec ſine ſuſpicione, nec ſatis pro affectu a filio fieri poteſt, & merita etiam ſua ſe virtute ſuſtentant. Tribuendum tamen tantum exiſtimavi, quod tuendo decore non potui reticere, & veritas palam mihi concedit. Quodſi felicitas viri maxime fulcitur uxore proba, hac in parte certe habuit Beatus, de qua ſibi poterat gratulari. Incrementa recenti largior luctui, quoties recordor, cum quadriennio abhinc filii matrem, quæ omnes charitates complectebatur, & Parens dimidiam ſui partem, ereptam deploraret. Adeo eum diſcruciabat eius exceſſus, ut confici deſiderio videretur, &, ſublato ſenectutis ſolatio, vitae pertaeſus, identidem mortem ſibi praeoptaret. Nec praeter veritatem me quicquam dicturum videor, ſi affirmavero, aſſiduis ab immortali Deo, ut brevi, a qua eſſet relictus, cōiungeretur, precibus contendiſſe. Iam voti es compos factus, deſideratiſſime Parens, &, recluſo aeternitatis aditu, ad felicitates acceſſiſti nullius lingua exprimendas. In amplexu ipſius Dei, & conſortio ſanctiſſimorum acquieſcis apparitorum iam ſvaviter, ſuperatis vitae calamitatibus, &, quae nos affligunt, miſeriis omnibus devictis. Quam exoptabas quietem corpori, curis laboribusq; exhauſto, nactus es feliciter, & immortalis hoſpes, animus, vinculis ſolutus, de ipſa iam morte triumphat. Sine amittendi metu eo delectaris gaudio, cuius ſpe tot lacrymis, affatuq; ſolatii pleniſſimo tuos olim ſuſtentaſti. Haec dum mente cogitationeq; complector, eiusmodi ſunt, quae aegritudini remedia quodammodo afferunt, & me, ut in arbitrio divino acquieſcam, edocere poſſunt. Tantum in hoc moleſtior eſt iactura, quod illa, qua tenebar, ſpe conveniendi Te, Parens indulgentiſſime,

pror-

prorsus ac omnino in terris me sentiam orbatum. Neque alia tua olim erat expectatio, cum fere ante triennium ex divina voluntate patria esset relinquenda, & ex amplexu tuo domoq; discederem. Tametsi id, cum utriusq; rationes intuerer, moesta quadam animi permotus praesensione, ferme desperabam. Tristi memoria repeto, quam vehementi doloris sensu a nobis avelleremur, quot votis meum comitarere iter, quot lacrymis precibusq; Numinis gratiam efflagitares pro mea salute meorumq; conatuum prospero successu, &, quibus adversus fortunae invidiam sit utendum praesidiis, graviter admoneres. Haec & alia, quibus, o Pater, ornasti me, beneficia, quorum iniri numerus non potest, aeterna memoria retinebo. Multo enim mihi cum sint ampliora, quam illa ipsa, propter quae elaborabantur, nec meritorum cumulo respondere apparatis gratiis recte possim, restat, ut de amplissimo solertiae Tuae praemio, quo iam perfrueris, vehementer Tibi gratuler, ultimumque vale dicam. Salve itaque, desideratissime Parens, salve iterum, ave aeternumq; vale! Quodsi vero quaedam adhuc Te nostrae conditionis cogitatio tangit, recogita, & deprecare huius aevi, quibus circumsepti sumus, calamitates: Si filii, quem tu vivus singulari prosequebaris affectu, inter infinita, in quibus effuse exultas, gaudia, meminisse potes, extremum hoc, quaeso, grati animi accipe monumentum, quod in summo moerore & acerbitate luctus multis cum lacrimis Tibi ponit. Tua interim apud nos perstabit memoria, quamdiu valor virtuti erit, & in pretio vir bonus. Ipse autem maxime pro eo, ac debeo, cultu, formam mentis Tuae & Beatae Matris, venerabor perpetuo, & Tuas cumprimis virtutes & exemplum probitatis, in vita constanter tenere, exprimere ipso facto, & imitari pro virili parte conabor, donec, totus totus iam videndi iterum Te desiderio inflammatus, tandem exemptus mundi molestiis, Tecum, quando visum fuerit Deo meo, in aeterna illa Beatorum sede coniungar. Dabam e Museo Thorunii in Prussis, anno recuperatae salutis CIↃIↃCCIC,